

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **Ing. B. H.**, IČO: ...
sídlem H. 2035/10, P. 10,

zastoupené Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2017, čj. 49/2017-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále též „**žalovaný**“) ze dne 28. 6. 2017, čj. 49/2017-190-TAXI/3 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný k odvolání žalobkyně
 - (i.) zrušil podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) část výroku A) rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 29. 9. 2016, čj. MHMP 1702055/2016 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“) o tom, že žalobkyně jako dopravce porušila ustanovení § 21 odst. 3 písm. b) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“) a naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. m) zákona o silniční dopravě tím, že dne 9. 2. 2016 v době od 16:25 do 16:42 hod. nezajistila vybavení vozidla zn. Škoda, SPZ x, aktuálním výpisem z evidence vozidel taxislužby, a řízení v této věci zastavil,
 - (ii.) změnil podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve výroku A) Prvostupňového rozhodnutí slova „ukládá pokuta ve výši 50 000 Kč, slovy padesátisíckorunčeských“ nahrazením slovy „ukládá pokuta ve výši 45 000 Kč, slovy čtyřicetpětisíckorunčeských“ a
 - (iii.) ve zbytku Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím v části výroku potvrzené Napadeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně uzavřel,
 - (i.) že žalobkyně porušila § 21 odst. 3 písm. c) bod 1 zákona o silniční dopravě tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistila, aby dne 9. 2. 2016 při provozování taxislužby vozidlem taxislužby Škoda Roomster, SPZ: x, na trase ulice Vinohradská 2828/151, 130 00 Praha 3 – ulice Vyskočilova 1461/2a, 140 00 Praha 4, v čase 16:26 – 16:42 hodin, bylo toto vozidlo taxislužby viditelně a čitelně označeno střešní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně, čímž naplnila znaky skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě; a
 - (ii.) že žalobkyně porušila § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistila, aby dne 9. 2. 2016 při provozování taxislužby vozidlem taxislužby Škoda Roomster, SPZ: x, na trase ulice Vinohradská 2828/151, 130 00 Praha 3 – ulice Vyskočilova 1461/2a, 140 00 Praha 4, v čase 16:26 – 16:42 hodin, bylo toto vozidlo taxislužby vybaveno měřicí sestavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna, čímž naplnila znaky skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě.Správní orgán prvního stupně přitom Prvostupňovým rozhodnutím uložil žalobkyni pokutu, jež byla po zásahu žalovaného Napadeným rozhodnutím v souladu s dříve uvedeným snížena z 50 000 Kč na 45 000 Kč.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 28. 6. 2017.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh řízení a shrnul závěry uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 1 – 3 Napadeného rozhodnutí).
5. Žalovaný nejprve v Napadeném rozhodnutí rozvedl, že neshledal důvody pro zpochybnění popisu skutkového děje tak, jak byl popsán v exekutorském zápisu o osvědčení skutkového děje č. 067 EZ 011/16 ve smyslu ustanovení § 77 a násl. zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**exekuční řád**“), exekutorským koncipientem soudního exekutora Exekutorského úřadu Praha 5 JUDr. J. P., Ph.D., Mgr. B. R. (dále jen „**exekutorský zápis**“), protože exekutorský zápis byl ve smyslu ustanovení § 567 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**občanský zákoník**“) v návaznosti na § 53 odst. 3 správního řádu veřejnou listinou nadanou presumpcí správnosti. Ostatně podle vyjádření žalovaného dopravce ani skutečnosti popsané v exekutorském zápisu nezpochybňoval. Žalovaný k vyhotovení exekutorského zápisu podotkl, že vznikl bez přičinění správních orgánů příslušných ke kontrole v oblasti provozování taxislužby a že mu nebyla známa konkrétní motivace podatele, pana R. M., naroz. ..., bytem P. 2956/1, P. 4 (dále jen „**podatel**“) pravděpodobná však byla jeho sympatizace s některým podnikatelským subjektem v oblasti taxislužby. Dle názoru žalovaného však jakékoli ovlivnění na straně podatele bylo eliminováno tím, že průběh poskytnutí přepravy od jejího objednání až po obdržení dokladu o zaplacení proběhl za účasti exekutora, který v exekutorském zápisu zaznamenal vše tak, jak toho byl svědkem. Podle přesvědčení žalovaného v takové situaci nebylo nikterak vyloučeno požádat exekutora o sepsání zápisu ve smyslu ustanovení § 77 exekučního řádu osvědčujícího skutkový děj nebo stav věci, jestliže tak mohly být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci.
6. Žalovaný se dále v Napadeném rozhodnutí k námitce žalobkyně zabýval otázkou, zda při pořízení exekutorského zápisu nemohlo dojít k nedovolenému narušení soukromí žalobkyně. Žalovaný v této souvislosti uzavřel, že se nejednalo o zaznamenání průběhu přepravy intenzivně zasahující do sféry žalobkyně jako při audiovizuálním záznamu, nýbrž o slovní popis průběhu přepravy od jejího objednání po obdržení dokladu o zaplacení. S odkazy na § 86 a § 88 občanského zákoníku nebylo lze dle žalovaného dospět k jinému závěru, nežli že v projednávané věci nebylo svolení žalobkyně k pořízení exekutorského zápisu třeba, pokud v projednávané věci šlo o méně intenzivní slovní popis určitého děje, který exekutor pořídil nebo použil k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Odkazovaná ustanovení občanského zákoníku podle názoru žalovaného jednak mířila primárně na obrazové a zvukové záznamy, u nichž byla intenzita zásahu do soukromí nesrovnatelně vyšší, než u slovního popisu určitého děje, a jednak mířila na narušení soukromých prostor, kterými z povahy věci nebylo vozidlo veřejně nabízející poskytnutí přepravních služeb cizím osobám. Žalovaný tedy neshledal, že by podatel, exekutor pořizující pro podatele exekutorský zápis nebo správní orgán prvního stupně postupovali v rozporu se zákonem, když exekutorský zápis jakožto zákonně pořízený podklad použili pro účely dokazování ve správním řízení.
7. Žalovaný sice nejprve k další námitce žalobkyně přisvědčil, že z vlastního exekutorského zápisu nevyplývalo ztotožnění osoby žalobkyně jako dopravce při provedené přepravě, nicméně po dalším uvážení považoval za prokázané, že přeprava byla poskytnuta vozidlem žalobkyně a po využití jejího mobilního telefonu či obdobného

zařízení po zadání jejich přihlašovacích údajů. Proto tvrzení žalobkyně o tom, že přepravu neposkytla, považoval za zcela nekonkrétní a málo věrohodné, když žalobkyně neuvedla, kdo jiný by měl jejím vozidlem a případně i mobilním telefonem a přihlašovacími údaji disponovat. Žalovaný proto považoval za nadbytečné provádět identifikaci osoby žalobkyně cestujícími, jimž byla předmětná přeprava poskytnuta. K osobě, která byla v daném případě dopravcem, žalovaný uvedl, že z exekutorského zápisu, resp. z fotodokumentace displeje telefonu podatele, vyplývalo, že přepravu poskytla osoba s méně obvyklým křestním jménem Bohdana vozidlem registrační značky: x ŠKODA, přičemž přeprava byla následně skutečně poskytnuta vozidlem zn. Škoda Roomster, SPZ x, zaevidovaným jako vozidlo taxislužby osobou s tímž křestním jménem jako žalobkyně. Žalovaný tedy nepochyboval, že přepravu poskytla právě žalobkyně svým vozidlem. Rovněž na faktuře za poskytnutou přepravu byla uvedena podrobná identifikace žalobkyně jako dopravce, byť tuto fakturu nevystavila žalobkyně, nýbrž ta byla vystavena jejím jménem. Z data přepravy a výše jízdného uvedených na faktuře bylo zřejmé, že se faktura vztahovala k přepravě poskytnuté prostřednictvím aplikace Uber služby UberPop, přičemž tato aplikace měla identifikační údaje žalobkyně k dispozici, čili žalobkyně byla jako dopravce v této aplikaci registrována. Když tedy aplikace Uber poskytla podateli údaje o žalobkyni, bylo by nepravděpodobné, že by se tak stalo, aniž by se žalobkyně do dané aplikace v souvislosti s poskytnutou přepravou přihlásila přes mobilní telefon či jiné obdobné zařízení po zadání osobního hesla, resp. jiných přihlašovacích údajů. Žalovaný k tomu dodal, že mu bylo z úřední činnosti známo, že přes aplikaci Uber nebyla cestujícím tajena identita spolupracujících řidičů, kteří poskytli přepravu, nebo že by v tomto směru docházelo k poskytování nepravdivých údajů. Konečně žalovaný zhodnotil věrohodnost vyjádření žalobkyně, že předmětnou přepravu neposkytla, a to jako nízkou s tím, že žalobkyně tuto obranu jednak nepoužila bezprostředně poté, co s ní bylo řízení v projednávané věci zahájeno, a jednak neuvedla ani jakékoli další podrobnosti k tomu, kdo tedy měl mít v dané době její vozidlo k dispozici. Žalovaný v této souvislosti poukázal i na ustanovení § 52 správního řádu, podle něhož byla žalobkyně jako dopravce povinna označit důkazy na podporu svých tvrzení. Pokud tedy žalobkyně tvrdila, že předmětnou přepravu neposkytla a zároveň bylo nepochybné, že přeprava byla poskytnuta jejím vozidlem, měla na podporu takového tvrzení navrhnout důkazy. Dále žalovaný upozornil i na skutečnost, že žalobkyně, mající zájem na výsledku správního řízení, nebyla na rozdíl od svědků povinna ve svých vyjádřeních uvádět pravdivá tvrzení. Konečně žalovaný poukázal na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož mají být nové skutečnosti uváděny a důkazy navrhovány jen v rámci prvoinstančního řízení, jinak se k nim nepřihlíží.

8. K právnímu hodnocení projednávané věci žalovaný shrnul, a to ačkoliv žalobkyně k němu nevznesla žádných námitek, že žalobkyně v postavení dopravce ve smyslu ustanovení § 1 a § 2 zákona o silniční dopravě provozovala silniční dopravu, aniž by se ve smyslu ustanovení § 1 odst. 4 tohoto zákona jednalo o poskytnutí přepravy pro soukromé potřeby její osoby či jiných osob, která by nebyla prováděna za úplatu. Ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě se tedy v případě žalobkyně jednalo o silniční dopravu pro cizí potřeby, neboť zde vznikl závazkový právní vztah, jehož předmětem bylo poskytnutí dané přepravy žalobkyni jako tuzemským dopravcem, resp. podnikatelem v silniční dopravě ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o silniční dopravě, tedy osobou s živnostenským oprávněním na provozování dopravy, která provozovala dopravu pro cizí potřeby. Silniční motorovou dopravu osobní bylo dle žalovaného ve smyslu ustanovení § 2

zákona o silniční dopravě možno provozovat jen formou linkové osobní dopravy, taxislužby, mezinárodní kyvadlové dopravy a příležitostné osobní silniční dopravy. O příležitostnou osobní silniční dopravu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 10 zákona o silniční dopravě se v projednávané věci nejednalo, protože tu by bylo lze vnitrostátně provozovat pouze vozidly s obsaditelností nad 9 osob včetně řidiče, vozidly s obsaditelností do 9 osob včetně řidiče bylo možno přepravu osob provozovat pouze mezinárodně. Jelikož v projednávaném případě šlo o vnitrostátní osobní dopravu vozidlem s obsaditelností do 9 osob včetně řidiče a nedocházelo k nástupu a výstupu cestujících na předem určených zastávkách ani k poskytnutí přepravy po pravidelné, předem určené trase, přicházela v projednávané věci žalobkyně v úvahu pouze taxislužba ve smyslu ustanovení § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě. Služba Uber byla přitom podle žalovaného veřejnosti i řidičům často prezentována jako spolujízda, jíž bylo rozuměno sdílení společné jízdy, tj. skutečnost, že měl řidič určený přesný start a cíl trasy, kam cestoval za osobním účelem, a pokud měl volné místo ve vozidle, nabídl jej za úplaty někomu dalšímu, kdo s ním sdílel částečně či plně shodnou trasu za účelem snížení cestovních nákladů. Tak tomu ovšem podle žalovaného u služby Uber v projednávaném případě nebylo, protože ta byla založena na poptávce ze strany cestujících, kterým byl pomocí mobilní aplikace přiřazen řidič, který jel podle cestujícím určené trasy přepravy, aniž by současně sdílel stejnou trasu za vlastním účelem. Řidič tak prováděl klasickou přepravu cizích osob za úplaty a jeho činnost svých charakterem tedy spadala pod ustanovení § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, tedy pod provozování taxislužby.

9. Mezi základní podmínky provozování taxislužby vozidlem žalobkyně pak podle žalovaného patřila povinnost vybavit vozidlo měřicí sestavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, jejíž součástí byl taxametr, měřící převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna (§ 21 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě) a označením vozidla (§ 21 odst. 3 písm. c) zákona o silniční dopravě). Zákon o silniční dopravě v § 21 odst. 4 sice umožňoval výjimku z označení a vybavení vozidla taxislužby za podmínky, že přeprava měla být prováděna na základě předchozí písemné smlouvy obsahující údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsobu jejího určení, přičemž tato smlouva musela být zároveň při přepravě ve vozidle. Nebyly-li však podmínky této výjimky naplněny, muselo být dle žalovaného vozidlo označeno a vybaveno i taxametrem a označeno střešní svítlnou. Samotná skutečnost, že vozidlo bylo zapsáno v evidenci vozidel jako vozidlo bez taxamtru, což znamenalo, že jím měly být poskytovány přepravy pouze na základě předem uzavřených písemných smluv (§ 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě), neměla vliv na posouzení skutku žalobkyně, neboť ta jako dopravce žádnou písemnou smlouvu s cestujícími předem neuzavřela. Žalobkyně v odvolání ani v průběhu správního řízení podle žalovaného neargumentovala, že vozidlo nemuselo být vybaveno taxametrem s odkazem na § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, nicméně pro úplnost žalovaný v tomto směru dodal, že v případě objednávky učiněné prostřednictvím mobilního telefonu by nebylo možno tuto objednávku považovat za uzavření písemné smlouvy ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť tato objednávka neměla předepsanou formu ani neobsahovala povinné náležitosti smlouvy předepsané v § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na § 561 a § 562 občanského zákoníku.
10. Žalovaný považoval zjištěné správní delikty za prokázané a udělenou sankci za uvedené správní delikty za legální i legitimní. Co se přiměřenosti sankce týkalo, odvolávala se žalobkyně na dvě dřívější rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci dopravců

používajících aplikaci Uber, kterým byla uložena sankce ve výši 49 000 Kč, následně snižená žalovaným na 20 000 Kč. V takto odkazovaných případech se však podle názoru žalovaného jednalo o delikty spáchané v době, kdy aplikace Uber byla novým fenoménem na poli zprostředkování přepravy v Praze, zatímco v případě žalobkyně se tato dopustila předmětných správních deliktů v době, kdy již bylo dlouho z vyjádření žalovaného i správního orgánu prvního stupně známo, že povinnosti stanovené zákonem o silniční dopravě musí dodržovat každý, kdo provozuje přepravu pro cizí potřeby za úplatu. Ohledně námitky nepřiměřenosti uložené sankce pak žalovaný dospěl k závěru, že nevybavení vozidla taxametrem a jeho nepoužití při přepravě patřilo k nejzávažnějším deliktům v oblasti provozování taxislužby, když ohroženy byly daňové zájmy státu související s nezaznamenáním přepravy na paměťové jednotce taxametru a zdravé tržní prostředí v taxislužbě. Žalobkyně neplněním povinností zakotvených pro ochranu cestujících před předražováním jízdného a pro ochranu daňových zájmů státu tedy získala neoprávněnou výhodu před ostatními dopravci, kteří v souvislosti s plněním zákonných povinností vynakládali nemalé finanční prostředky na pořízení taxametru, jeho periodické ověřování atd. Výše sankce přitom nevybočila z obvyklé rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně. Žalovaný odmítl argumentaci žalobkyně, že sankce 50 000 Kč odpovídala trojnásobku průměrné hrubé mzdy v České republice, když podle údajů Českého statistického úřadu činila v 1. čtvrtletí 2016 průměrná mzda 26 480 Kč, nešlo tedy o trojnásobek, ale o dvojnásobek průměrné mzdy. Dále žalovaný uvedl, že v § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě nebyly finanční poměry účastníka řízení kritériem zohledňovaným při udělování pokuty, tudíž žalovaný uzavřel, že majetkové poměry žalobkyně měl možnost zohlednit jen ve vztahu k zákazu likvidačního charakteru pokuty. V případě pokuty uložené fyzické osobě za správní delikt související s podnikatelskou činností nebylo přitom lze bez dalšího předpokládat, že by nyní snižovaná pokuta 45 000 Kč měla být likvidační, a to i vzhledem k možnosti zaplacení pokuty ve splátkách v souladu s ustanovením § 156 odst. 5 a § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a to až na dobu šesti let, takže při maximálním časovém rozložení by výše měsíční splátky byla necelých 700 Kč. Žalovaný nicméně s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003, resp. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, předpokládal, že uložená pokuta bude pro žalobkyni citelná, když výše pokuty byla stanovena za jedno z nejzávažnějších porušení zákona o silniční dopravě poškozující spotřebitele, trh i komplikující kontrolu, přičemž ukládaná sankce musela dle žalovaného naplňovat svůj účel z hlediska individuální i generální prevence.

III. Žaloba

11. Žalobkyně v podané žalobě nejprve stručně shrnula dosavadní průběh správního řízení, aby následně v obecné rovině předeslala, že brojí proti Napadenému rozhodnutí v rozsahu jeho výroků II. a III., jimiž byla zkrácena na svých právech, neboť se jednalo o rozhodnutí založené na neprokázaném skutkovém stavu, jenž se opíral výlučně o nezákonně získaný důkaz v podobě exekutorského zápisu a o výsledcích pana R. M., který k projednávané věci neuvedl nic rozhodného, jen se odkazoval na pořízený exekutorský zápis. Správní orgány také podle názoru žalobkyně ničím neprokázaly, že by předmětnou přepravu osob poskytla právě žalobkyně.
12. Žalobkyně následně své konkrétní žalobní námitky vtělila do tří žalobních bodů, u kterých však v zásadě přistoupila toliko k zopakování svých odvolacích námitek.

13. V **prvním žalobním bodě** žalobkyně setrvala na své odvolací námitce, že skutkový stav byl zjištěn a posouzen „výlučně“ z nezákonně získaného důkazu, jímž byl exekutorský zápis, a dále z výsledku svědka R. M., který však k věci neuvedl nic rozhodného, když „se neustále odkazoval na exekutorský zápis“. Žalobkyně k tomu konstatovala, že exekutorský zápis zachycoval projev řidiče jako třetí osoby, který byl pořízen bez jeho vědomí. Zachycovat projevy druhých osob však podle žalobkyně bylo lze bez jejich vědomí pouze na základě „předchozího povolení soudu v rámci k tomu určených právních institutů“. Žalobkyně měla za to, že tak byl účelově obcházen institut svědecké výpovědi. Exekutorský zápis byl dle žalobkyně jako důkaz nepřípustný a nezákonný, přičemž to, co bylo v exekutorském zápisu jeho pořizovatelem zachyceno, mohlo být zkresleno, protože v něm bylo pouze to, co slyšel a vnímal „příslušný zapisovatel“, a nešlo tak o přímou výpověď řidiče. Podle žalobkyně z exekutorského zápisu ani nevyplývalo, že by řidič poskytoval cokoliv víc, než jednorázovou spolujízdu, přičemž opačný závěr nebylo možno dovozovat ze zprostředkovaného zachycení údajného projevu řidiče. Proto nemohl žalovaný k těmto projevům vůbec přihlížet. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119, publ. pod č. 2344/2011 Sb. NSS, poukazovala na to, že v právním státě nelze pořizovat důkazy skrytým nahráváním určité osoby, resp. skrytým zaznamenáváním takových projevů v exekutorském zápisu s tím, že následně je takový důkaz použit k tíži takové osoby či dalších osob. Žalobkyně z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu dovodila, že utajované zachycování projevů taxikáře v jeho vozidle bylo nezákonné a představovalo flagrantní zásah do práva na respektování soukromého života taxikáře ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když mj. citovala, „...že utajeným pořízením audiovizuálního záznamu uvnitř vozidla taxikáře veřejná moc *prima facie* zasahuje do práva na respektování soukromého života taxikáře ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Nutno přitom vzít v potaz též to, že taxikář ve svém vozidle tráví zcela převažující část svého pracovního dne. Taxikář během jízdy se zákazníkem navazuje a rozvíjí své kontakty s vnějším světem. V případě opačného závěru by byl problém jednoznačně určit a rozlišit, jaké osobní projevy taxikáře v průběhu jeho interakce se zákazníkem lze ještě charakterizovat jako jeho pracovní činnost a co již tvoří jeho soukromý život. Zvláště v takovém případě, kdy jednotlivec vykonává svobodné nebo obdobné povolání, je práce součástí jeho soukromého života a není možné určit, do jaké míry v daném okamžiku pracuje či realizuje svůj soukromý život ...“ Žalobkyně přitom rovněž poukazovala na to, že „(v) českém právním řádu neexistuje žádný právní základ pro utajené pořizování audiovizuálních nahrávek orgány veřejné moci pro účely správního řízení, pokud tyto zasahují do „soukromého života“ fyzických osob.“
14. Námitkami uplatněnými pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně poukazovala na to, že v celém exekutorském zápisu absentovalo uvedení stěžejní skutečnosti, a to sice ztotožnění řidiče, který cestujícím přepravu poskytl. Správní orgány při určení totožnosti řidiče vycházely pouze z přílohy exekutorského zápisu, a to konkrétně z faktury číslo KTBHOZTC-03-2016-0000053, avšak otázka, zda se jednalo o žalobkyni, či osobu jakkoli na žalobkyni navázanou, zůstala v celém správním řízení podle žalobkyně nezodpovězena. Žalobkyně přitom výslovně po celou dobu trvání správního řízení činila sporným, že by dopravu R. M. a Mgr. B. R. poskytla právě ona. Řidič, který tedy poskytl přepravu těmto cestujícím, nebyl podle žalobkyně nikým legitimován a doposud nebyla zjištěna jeho totožnost, ani ve správním řízení nebyly provedeny žádné důkazy, ze kterých by bylo možno určit, že oním řidičem byla žalobkyně. Ze samotného obsahu faktury číslo KTBHOZTC-03-2016-0000053 nebylo dle žalobkyně možno dojít k závěru, že by řidičem

poskytující přepravu měla být právě žalobkyně, které ani nebylo známo, kdo tuto fakturu vystavil, když ona sama to nebyla. Z nezákonného exekutorského zápisu pak žalovaný nemohl vycházet. Žalobkyně v neposlední řadě namítla, že v řízení vedeném správním orgánem prvního stupně nebyl proveden jediný zákonný důkaz. Žalovaný se navíc dle žalobkyně s touto argumentací v Napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal, když „*neshledal žádnou vadu v prováděném dokazování*“.

15. Žalobkyně konečně ve **třetím žalobním bodě** vybídla soud, aby přihlédl ke skutečnosti, že státní instituce nebyly v nahlížení na aplikaci Uber jednotné, když nebylo postaveno najisto, zda přeprava uskutečněná prostřednictvím aplikace Uber byla taxislužbou, či nikoliv. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 A 96/2015 - 38, ve kterém bylo soudem ve vztahu k nepodnikatelům dovozeno, že sdílená přeprava (ridesharing) realizovaná prostřednictvím softwarové aplikace UberPop v Praze nebyla zákonným způsobem omezena. Soud tedy ve výše odkazovaném rozsudku podle žalobkyně dovodil, že přeprava poskytnutá prostřednictvím aplikace Uber představovala sdílenou přepravu a jako taková nebyla žádným zákonným způsobem omezena. Žalobkyně tak uzavřela, že „*pokud by snad bylo prokázáno, že měla poskytnout předmětnou přepravu (jakože prokázáno nebylo), pak je shora uvedená argumentace soudu poplatná i v jeho případě, kdy vykonání sdílené přepravy realizované prostřednictvím softwarové aplikace Uber v Praze, která není/nebyla ani v rozhodné době zákonným způsobem omezena, natož aby pro ni byla stanovena nějaká zákonná pravidla.*“ Pokud by soud dospěl k závěru, že se v daném případě nejednalo o sdílenou přepravu, měl by dle žalobkyně celou věc posoudit optikou smluvní přepravy, protože bylo zjevné, že se jednalo o přepravu na základě předchozí smlouvy ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Žalobkyně poukázala na to, že softwarová aplikace Uber, přes kterou byla služba dopravce objednána, představovala elektronickou aplikaci, která umožňovala uzavírat smlouvy, vyhovující nárokům kladeným na smluvní přepravu ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Písemnost smlouvy o přepravě byla tedy zachována v podobě údajů uložených v rámci samotné aplikace Uber, ve kterých byla identifikována jak společnost Uber, tak dopravce a odběratel služby, a to zcela nezaměnitelným způsobem. Posléze žalobkyně s odkazem na ustanovení občanského zákoníku upravující kontraktační proces bez dalšího upozornila na to, že v aplikaci Uber bylo možno uzavřít smlouvu ve prospěch třetího, jímž byl „*...doprovce, který ke smlouvě přistupuje.*“ Podle žalobkyně bylo pro výklad právního jednání dopravce stěžejní posouzení uzavření písemné smlouvy v daném konkrétním případě. Ustanovení § 562 odst. 1 občanského zákoníku podle žalobkyně jednoznačně stanovilo, že písemná forma smlouvy byla zachována i při právním jednání učiněném elektronickými nebo jinými technickými prostředky umožňujícími zachycení jejího obsahu a určení jednající osoby, což bylo pomocí aplikace Uber splněno. V projednávaném případě byl dle žalobkyně zachycen obsah smlouvy, tj. údaj o přepravovaných osobách, datum, trasa přepravy a cena za přepravu, případně způsob jejího určení, a to v elektronickém systému, který zachycoval záznam prováděných úkonů. Zároveň podle názoru žalobkyně nebylo v žádném právním předpise stanoveno, že by měla být smlouva o přepravě ve smyslu § 21 písm. 4 zákona o silniční dopravě podepsána zaručenými elektronickými podpisy, tudíž s ohledem na splnění kritérium obvyklosti postačoval elektronický podpis ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) zákona o elektronickém podpisu, resp. k platnému písemnému právnímu jednání postačovalo podle § 561 odst. 1 občanského zákoníku to, že podpis nahradily mechanické (zde elektronické) prostředky

vyjádřené v datové zprávě v elektronické aplikaci Uber ve formě jména a příjmení a jeho následného „odkliknutí“ (čili potvrzení) pomocí tlačítka v elektronické aplikaci Uber. Žalobkyně nakonec konstatovala, že v projednávané věci byla splněna i podmínka zákona o silniční dopravě o „přítomnosti“ všech smluv ve vozidle.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 31. 8. 2017 trval na správnosti a zákonnosti Napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že se v něm dostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně.
17. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný vyjádřil názor, že exekutorský zápis nebyl pořízen nezákonně a nezákonně nebylo ani jeho následné použití jako důkazního prostředku. Exekutorský zápis vznikl bez přičinění správních orgánů, přičemž podatel jen využil možnosti jeho objednání s cílem kvalifikovaného zaznamenání průběhu poskytnuté přepravy. Exekutorský zápis tak byl dle žalovaného jenom osvědčením skutkového děje nebo stavu věci, který se udál v přítomnosti exekutora (exekutorského koncipienta), na nějž vynaložil finanční prostředky právě podatel, a to z toho důvodu, aby jeho pořízení směřovalo k prokázání určitých konkrétních nároků v řízení. Podle žalovaného exekutorský zápis nebyl ani audiovizuální nahrávkou komplexně zachycující soukromé projevy řidičky, ani nezachycoval soukromé prostory, kterým z povahy věci nemohlo být vozidlo veřejně nabízející poskytnutí služeb přepravy cizím osobám, proto za nepřiléhavou označil žalobkyní odkazovanou judikaturu k nepřipustnosti pořizování skrytých audiovizuálních nahrávek řidičů taxislužby. Žalovaný označil za nesporná tvrzení žalobkyně, že řidička poskytla pouze jednorázovou spolujízdu, za kterou také byla žalovaným jedinečně sankcionována, a že v exekutorském zápisu bylo zachyceno jen to, co exekutor viděl a slyšel, nikoliv že by se jednalo o přímou výpověď řidičky. Ostatně samotný záznam tvrzení řidičky v exekutorském zápisu nepovažoval žalovaný za relevantní, a nebyl jím v tomto rozsahu ani prakticky využit jako důkaz, neboť exekutorský zápis spolu s fakturou za tuto přepravu toliko dokládal, že přeprava byla poskytnuta, že vozidlo poskytující přepravu nebylo označeno jako vozidlo taxislužby a nebylo vybaveno měřicí soustavou taxamtru splňující požadavky metrologických předpisů, a že tedy nebyly splněny podmínky pro tzv. smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.
18. Žalovaný se vůči **druhému žalobnímu bodu** ohledně námitky neztotožnění řidičky se žalobkyní ohradil v tom směru, že nebylo pravdou, že by žalobkyně po celou dobu řízení rozporovala, že by byla řidičkou předmětného vozidla taxislužby, podle žalovaného tak neučinila dokonce ani při příležitosti výslechu svědka, kde byla přítomna i se svým právním zástupcem. Žalovaný rovněž popřel, že by se touto odvolací námitkou žalobkyně v Napadeném rozhodnutí nedostatečně zabýval. Zopakoval, že bylo velmi nepravděpodobné, že by přepravu podateli s exekutorem týmž vozidlem provozovaným žalobkyní poskytla osoba se stejným křestním jménem jako žalobkyně. Podrobná identifikace žalobkyně podle názoru žalovaného zcela nepochybně vyplynula z faktury za poskytnutou přepravu, která byla vystavena jménem žalobkyně jako dopravce ze strany třetí osoby. Takové poskytnutí identifikačních údajů o žalobkyni jako dopravci by podle žalovaného nebylo možné, pokud by žalobkyně nebyla jako dopravce do předmětné aplikace přihlášená přes mobilní telefon nebo jiné obdobné zařízení. Žalovaný v neposlední řadě upozornil na to, že v Napadeném rozhodnutí hodnotil i malou věrohodnost tvrzení žalobkyně o tom, že předmětnou přepravu neposkytla, a to se zřetelem na relativní

opožděnost uplatnění takového tvrzení za situace, kdy byla již předtím údajně falešně obviněna, a dále i s ohledem k tomu, že sama na podporu takového tvrzení nenabídla žádné důkazy. V exekutorském zápisu bylo také dle žalovaného uvedeno, že řidička k dotazu podatele, zdali je paní Bohdana, odpověděla, že ano, přičemž nebyla zjištěna odchylka vzhledu řidičky Bohdany podle aplikace od jejího skutečného vzhledu. Žalovaný tedy uzavřel, že v projednávané věci k sankcionování dopravce došlo na základě uceleného řetězce vzájemně konzistentních a věrohodných, byť nepřímých důkazů, což však představuje běžnou praxi i v trestním řízení, a opačné tvrzení žalobkyně považoval jen za účelové.

19. Žalovaný v reakci na **třetí žalobní bod** oponoval všem uplatněným námitkám žalobkyně. V první řadě rozporoval použitelnost žalobkyní citovaného rozsudku Městského soudu v Praze, a to pro výrazné skutkové odlišnosti obou případů, když v projednávané věci jako řidička vystupuje žalobkyně coby podnikatelka, která byla držitelkou živnostenského oprávnění na koncesovanou živnost silniční motorová doprava a která službu přepravy nabízela prostřednictvím aplikace UberPOP, zatímco v odkazovaném případě rozsudku Městského soudu v Praze se jednalo o řidiče – nepodnikatele, který sám řídil vozidlo. Žalovaný rovněž kontroval názoru žalobkyně, že by se v projednávané věci mohlo jednat o spolujízdu, u níž prý nebylo jisté, zdali byla rovněž regulována zákonem o silniční dopravě. Žalovaný naopak zdůraznil, že § 1 odst. 4 zákona o silniční dopravě výslovně z rozsahu své regulace vyňal spolujízdu jako provozování silniční dopravy pro soukromé potřeby fyzické osoby – provozovatele vozidla, členů jeho rodiny a jiných osob, pokud nebyla prováděna za úplatu, ale např. jen proti určitému příspěvku na část dopravou vzniklých nákladů. V projednávané věci přitom podle žalovaného rozhodně nebylo lze poskytnuté přepravní služby považovat za spolujízdu, jestliže se přeprava uskutečňovala na základě konkrétní poptávky zákazníka, osoba provádějící přepravu pak absolvovala trasu dle poptávky zákazníka s cílem dosažení výdělku, a nikoliv vedena snahou snížit náklady na jízdu vozidlem. Žalovaný v této souvislosti rovněž poukázal na to, že cena jízdného v projednávané věci se pohybovala v běžné cenové hladině pro taxislužbu v Praze. Za takových okolností pak podle žalovaného tvrzení žalobkyně o tom, že se v projednávané věci jednalo o spolujízdu, nemohlo samo o sobě bez dalšího obstát, když přes aplikaci Uber byla běžně poskytována zcela standardní přeprava formou taxislužby.
20. K témuž žalobnímu bodu pak žalovaný oponoval argumentaci žalobkyně ohledně charakteru tzv. smluvní přepravy v režimu podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě s tím, že žalobkyní provozovaná činnost splňovala znaky taxislužby. Odkázal přitom na stanovisko generálního advokáta M. Szpunara Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci C-434/15 ve věci *Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain, SL*, který dovedl, že jakkoliv se v případě aplikace Uber jednalo o novátorský koncept, náleží tato činnost do oblasti dopravy, takže mohla být vnitrostátním právem společnosti Uber uložena povinnost opatřit si licence a povolení jím vyžadované. V projednávaném případě přitom byla podle názoru žalovaného poskytnuta žalobkyní služba přepravy formou taxislužby, když předmětem závazku mezi podatelem a žalobkyní bylo poskytnutí přepravy pro uspokojení přepravních potřeb cestujícího, nikoliv pak přeprava dohodnutá předem ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, u níž, na rozdíl od přepravy poskytnuté v projednávané věci žalobkyní, nezávisela cena na ujeté vzdálenosti a byla domluvena předem, typicky v případě pronájmu luxusních vozidel k předem pořádaným příležitostem. V případě žalobkyně došlo podle žalovaného k objednání přepravy v rámci aplikace Uber, následnému rozeslání poptávky řidičům v okolí, přičemž řidiči neviděli,

kdo a kam poptával přepravní službu, cestující pak pouze znal křestní jméno dopravce a první tři znaky SPZ vozidla. Objednávka přepravy proto podle názoru žalovaného nesplňovala náležitosti přepravní smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, když při jejím uzavírání nebyly smluvními stranami vzájemně známy všechny náležitosti takové smlouvy o přepravě a cestující mohl po nasednutí do vozidla taxislužby trasu změnit na jiné cílové místo. Proto bylo dle žalovaného třeba aplikaci Uber vnímat jako náhradu dispečinku běžné taxislužby. Současně žalovaný k podpoře své argumentace zmínil historický výklad ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, jenž byl novelizován zákonem č. 102/2013 Sb. Při té příležitosti shrnul, že zákonodárce hodlal předmětnou novelizací lépe odlišit přísněji regulovanou klasickou taxislužbu od přeprav pro speciální příležitosti specifickými vozy, přepravu cestovních kanceláří apod. Tento svůj názor dokládal důvodovou zprávou k uvedené novele zákona o silniční dopravě, z níž citoval partie, které přisvědčovaly tomu, že v případě smluvní přepravy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě se její cena odvíjí zpravidla od ujeté vzdálenosti a času, nejednalo se o veřejnou dopravu a objednávky nebyly přijímány řidičem operativně na ulici nebo prostřednictvím dispečinku, smluvní strany smlouvy o této formě přepravy si byly známy a spotřebitel nebyl ohrožen na výši účtovaného jízdného, proto ani nebylo třeba použití taxametru, když smlouva o takové přepravě byla uzavřena mezi vzájemně známými smluvními stranami předem. Žalobkyně tedy podle žalovaného získávala oproti jiným dopravcům taxislužby, kteří zákon o silniční dopravě dodržovali, neoprávněnou výhodu, jestliže její podnikání bylo založeno na porušování podmínek a povinností stanovených zákonem o silniční dopravě pro poskytování služeb taxislužby.

21. Konečně žalovaný oponoval těm žalobním námitkám, z nichž plynulo, že smlouva o přepravě podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě byla uzavřena v souladu s ustanoveními občanského zákoníku upravujícími kontraktaci. Kromě toho, že dopravci bylo známo pouze jméno a příjmení osoby cestujícího, jeho telefonní číslo, číslo platební karty a e-mailová adresa, cestující podle žalovaného nevěděl k identifikaci dopravce kromě křestního jména ničeho. Žalovaný konečně upozornil na vnitřní rozpor v argumentaci žalobkyně, která na jednu stranu v žalobě popřela, že by předmětnou dopravu podatelé a exekutorovi poskytla a že by z cestujícímu poskytnuté faktury bylo seznatelné, kdo mu přepravu poskytl, na druhou stranu však tvrdila, že aplikace Uber zcela nezaměnitelně identifikovala právě pro případ uzavření smlouvy o poskytnutí smluvní přepravy v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nejen společnost Uber, ale i dopravce a cestujícího. Žalovaný v té souvislosti rovněž poznamenal, že potenciální možnost dodatečného identifikování smluvních stran nebyla s ohledem k naplnění účelu smluv o přepravě uzavíraných podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě relevantní. Dále pro podporu své procesní pozice žalovaný odkázal i na skutečnost, že řidič jezdící pro Uber, tedy i žalobkyně, nemohl podle vyjádření žalovaným nejmenovaného zástupce společnosti Uber, účastníciho se jednání pracovních skupin žalovaného, zobrazit ve své aplikaci přehled jím ten den absolvovaných jízd a neměl ani zpřístupněny smlouvy o přepravě, když zároveň § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě předpokládal, že řidič smluvní přepravy měl vozidlo vybaveno všemi přepravními smlouvami nebo jejich kopiemi, a to vždy v den, kdy byly tyto přepravy prováděny.

V. Jednání

22. Při ústním jednání konaném dne 14. 11. 2019 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a na argumentaci uvedené v jejich písemných podáních. Žalobkyně ve svém

přednesu akcentovala námitky poukazující na porušení pravidel dokazování. Tvrdila, že správní orgány pochybily, když vyšly v této věci toliko z exekutorského zápisu. V posuzovaném případě nadto podle žalobkyně nebyly naplněny hmotněprávní předpoklady pro vyhotovení exekutorského zápisu dle § 77 exekučního řádu. Žalovaný vysvětlil, že s exekutorským zápisem bylo zacházeno jako s podnětem osvědčujícím skutkový děj, přičemž cestující byl následně v řízení vyslechnut jako svědek, aniž by však žalobkyně jeho svědeckou výpověď jakkoli rozporovala. Žalobkyní označenými důkazními prostředky soud při jednání dokazování neprováděl, neboť se jednalo o podklady založené ve správním spisu, z něhož soud při svém rozhodování vycházel.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
24. Soud k uplatněným žalobním bodům nejprve poznamenává, že je žalobkyně v reakci na vydání Napadeného rozhodnutí a znění jeho odůvodnění takřka beze změny přenesla do žaloby ze svého odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně tudíž *de facto* zcela ignorovala skutečnost, že se předmětnými námitkami zabýval žalovaný v Napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagovala na závěry, které žalovaný vyslovil k téměř identickým odvolacím námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nijak nereflektovala, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že v žalobě zopakovala námitky vznesené v odvolání, aniž by reagovala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem (srov. dále) popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.
25. Městský soud se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na žalobčiny odvolací námitky, uvedl žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se ve všem podstatném překrývají s žalobkyní dříve uplatněnými odvolacími námitkami.
26. V logice uspořádání vznesených žalobních bodů soud předně přistoupl k vypořádání námitek uplatněných pod **třetím žalobním bodem**, jimiž žalobkyně s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 A 96/2015 - 38, poukazovala na to, že sdílená přeprava (ridesharing) realizovaná prostřednictvím softwarové aplikace UberPop v

Praze nebyla zákonným způsobem omezena. Žalobkyně přitom pro případ, že by soud dospěl k názoru, že se o sdílenou přepravu v projednávané věci nejednalo, soud v podané žalobě vybízela, aby žalobkyni poskytnutou placenou přepravu *in eventum* posoudil jako tzv. smluvní přepravu v režimu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, u níž nejsou Napadeným rozhodnutím vytýkané nedostatky ve výbavě vozidla taxislužby relevantní.

27. Ustanovení článku 56 věty první Smlouvy o fungování Evropské unie stanoví, že podle následujících ustanovení (o volném pohybu služeb, pozn. soudu) jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Evropské unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb.
28. Ve článku 58 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie se uvádí, že volný pohyb služeb v oblasti dopravy je upraven ustanoveními hlavy o dopravě.
29. Podle článku 2 odstavce 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. 12. 2006 o službách na vnitřním trhu, se tato směrnice o volném pohybu služeb nevztahuje na služby v oblasti dopravy, včetně přístavních služeb, spadající do oblasti působnosti hlavy V smlouvy o fungování Evropské unie.
30. V ustanovení § 1 odst. 1 zákona o silniční dopravě se uvádí, že tento zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie podmínky provozování silniční dopravy silničními motorovými vozidly prováděné pro vlastní a cizí potřeby za účelem podnikání, jakož i práva a povinnosti právnických a fyzických osob s tím spojené a pravomoc a působnost orgánů státní správy na tomto úseku. Podle odstavce 4 téhož ustanovení zákona o silniční dopravě se pak tento zákon nevztahuje na provozování silniční dopravy pro soukromé potřeby fyzické osoby – provozovatele vozidla, členů jeho domácnosti a jiných osob, pokud není prováděna za úplatu.
31. Zákon o silniční dopravě upravuje rovněž podmínky poskytování taxislužby, za niž podle § 2 odst. 9 považuje osobní dopravu pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.
32. Z ustanovení § 21 odst. 3 písm. c) a d) zákona o silniční dopravě se podává, že dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je mimo jiné povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlo taxislužby bylo viditelně a čitelně označeno střešní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně, a bylo vybaveno rovněž měřicí sestavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna.
33. Podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě platí, že dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 100 000 Kč dopravci, který nemá řádně označené vozidlo, a z § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě se podává, že „(d)opravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. d) nezajistí, aby vozidlo taxislužby bylo vybaveno taxametrem, knihou taxamtru a záznamy o přepravě z právě probíhajícího dne nebo záznamem o přepravě z poslední poskytnuté přepravy, pokud v právě probíhajícím dni nebyla vozidlem taxislužby žádná přeprava uskutečněna“.

34. Poukazovala-li žalobkyně v podané žalobě na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 A 96/2015 - 38, je třeba připustit, že uvedený případ poskytl velmi inspirativní a instruktivní judikatorní rámec i pro nyní projednávanou věc, leč v opačném směru a logice argumentace, nežli žalobkyně v rámci tohoto žalobního bodu sledovaném. Soud totiž nepřehlédl, že tento žalobkyní akcentovaný rozsudek byl v rámci kasačního přezkumu zrušen a vrácen Městskému soudu v Praze k novému projednání, a to včetně závazného, byť jen rámcově formulovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu, jenž zdejší soud považuje za velmi užitečné zmínit (viz následující bod), neboť předsazuje směr úvah, jimiž se v rámci vypořádání tohoto žalobního bodu Městský soud v Praze ubíral.
35. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016 - 136, zaujal výmluvné stanovisko, že *„(p)řeprava osob uskutečněná řidiči, kteří používají aplikaci UberPOP, se neodehrává v právním vakuu. Jakkoliv využívají moderní technologická řešení a alternativní ekonomické formy, neznamená to automaticky, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům. Při aplikaci práva je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak.“* Tentýž soud pak pokračoval tím, že správnímu soudu rozhodujícímu o správní žalobě načrtl způsob a cestu, kterou by se měly ubírat jeho úvahy tak, že *„(m)ěstský soud tedy neměl ustrnout na konstatování, že žalobce uskutečnil přepravu způsobem, který doposud není regulovaný. Měl posoudit, jestli faktická povaha této přepravy naplňuje či nenaplňuje činnost, kterou současná právní úprava zná, resp. reguluje. Při odpovědi na tuto otázku bylo třeba vycházet z faktické povahy žalobcovy činnosti, o které pravidla fungování aplikace UberPOP ani jejich teoretické uchopení jako sdílené přepravy nic nevypovídají. Podstatná byla konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci.“* (podtržený text zvýrazněn soudem)
36. Žalovaný již v odůvodnění Napadeného rozhodnutí (prostřednictvím odkazu na stanovisko generálního advokáta Macieje Szpunara ve věci C - 434/15) správně reflektoval, že právní rozměr projednávané věci neunikl pozornosti SDEU, jenž se v minulosti opakovaně zabýval jinými obdobnými případy souvisejícími s využíváním aplikace Uber.
37. SDEU v bodech 33 až 49 rozsudku ze dne 20. 12. 2017 ve věci C - 434/15, *Asociación Profesional Elite Taxi proti Uber Systems Spain SL*, sice samotnou zprostředkovatelskou službu definičně vymezil jako *„spočívající ve zprostředkování kontaktu mezi neprofesionálním řidičem používajícím vlastní vozidlo a osobou, která se potřebuje přemístit po území města“*, nicméně uzavřel, že *„je v zásadě službou odlišnou od přepravní služby, spočívající ve fyzickém aktu přemísťování osob nebo zboží z jednoho místa na druhé prostřednictvím vozidla.“* SDEU rovněž uvedl, že *„každá z těchto služeb sama o sobě může být spojena s různými směrniciemi nebo ustanovení Smlouvy o FEU týkajícími se volného pohybu služeb...“*. Závěrem pak SDEU v citovaném rozsudku konstatoval s vysokou relevancí pro projednávanou věc, že *„(p)odstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, kterými je třeba se zabývat společně, je, zda článek 56 SFEU, ve spojení s čl. 58 odst. 1 SFEU, jakož i čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123 a čl. 1 bod 2 směrnice 98/34, na který odkazuje čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, musí být vykládány v tom smyslu, že taková zprostředkovatelská služba, jako je služba dotčená v původním řízení, umožňující pomocí aplikace pro chytré telefony za úplatu zprostředkovat kontakt mezi neprofesionálními řidiči používajícími vlastní vozidlo a osobami, které se potřebují přemístit po území města, musí být považována za „službu v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 58 odst. 1 SFEU, a tudíž vyloučenou z působnosti článku 56 SFEU, směrnice 2006/123 a směrnice 2000/31, nebo naopak, zda tato služba spadá pod článek*

56 SFEU a směrnice 2006/123 a 2000/31 (bod 33 citovaného rozsudku, pozn. soudu). V tomto ohledu z informací, které má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že zprostředkovatelská služba společnosti Uber spočívá na výběru neprofesionálních řidičů využívajících vlastní vozidla, jimž tato společnost poskytuje aplikaci, bez níž by tito řidiči neposkytovali přepravní služby, a osoby, které se potřebují přemístit po území města, by nevyužily služeb uvedených řidičů. Společnost Uber má navíc rozhodující vliv na podmínky služeb poskytovaných takovými řidiči. Pokud jde o posledně uvedený aspekt, zdá se zejména, že Uber prostřednictvím stejnojmenné aplikace stanovuje přinejmenším maximální cenu přepravy, že tuto cenu od zákazníků inkasuje, aby z ní následně část vyplatila neprofesionálnímu řidiči vozidla, a že vykonává určitou kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů, jakož i chování posledně uvedených, která může případně vést k jejich vyloučení (bod 39 citovaného rozsudku, pozn. soudu). Tato zprostředkovatelská služba tedy musí být považována za nedílnou součást komplexní služby, jejíž hlavní složkou je přepravní služba, a tudíž odpovídá nikoliv kvalifikaci „služba informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 bodu 2 směrnice 98/34, na který odkazuje čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, nýbrž kvalifikaci „služba v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123“ (bod 40 citovaného rozsudku).

38. SDEU tedy v uvedeném rozsudku potvrdil, že přepravní služby zprostředkované společností Uber nepatří pod rozsah článku 56 Smlouvy o fungování Evropské unie, kde se uplatňuje zásada volného pohybu služeb, nýbrž spadají do režimu článku 58 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie. Zejména pro tyto důvody SDEU dospěl k závěru, že „za současného stavu unijního práva přísluší členským státům upravit podmínky pro poskytování takové zprostředkovatelské služby, jako je služba dotčená ve věci v původním řízení...“ (bod 47 citovaného rozsudku). Soud k tomuto závěru přitom poznamenává, že z uvedeného rozsudku SDEU jednoznačně vyplývá, že splňuje-li žalobkyní poskytnutá přepravní služba navázaná na předchozí zprostředkování přes aplikaci UberPop parametry výkonu taxislužby zákona o silniční dopravě, nebrání právo EU použití těchto vnitrostátních předpisů na projednávanou věc.
39. Soud tedy se zřetelem k závěrům vysloveným v uvedeném rozsudku SDEU podotýká, že služba UberPop se skládá ze dvou činností (částí), a to ze zprostředkování dopravy, které probíhá elektronicky na dálku pomocí mobilní aplikace, jež je následováno samotnou dopravou poskytovanou jednotlivými řidiči. Tyto dvě činnosti přitom od sebe nelze oddělit, neboť navázání/zprostředkování kontaktu mezi řidičem a cestujícím není samostatnou činností, ani vedlejší činností, když bez této elektronické zprostředkovací platformy by nebylo ani přepravní služby, resp. bez pevného navázání přepravní služby na samotné zprostředkování takto organizované přepravy by nebylo ani odpovídající poptávky zákazníka. Provozovatel monoliticky konstruované zprostředkovatelské aplikace a přepravní služby UberPop přitom kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího – tj. cenu za přepravu, za dopravce obeznamuje cestujícího s odhadem jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem podstatném komunikuje namísto dopravce se zákazníkem, ovlivňuje motivaci řidičů i motivaci cestujících, jakož i požadavky na řidiče a jejich vozidla. To vše je, podle názoru soudu, důkazem o velmi propracovaném a systematickém zasahování organizátora samotné přepravní služby odlišného od dopravce do přepravy vozidly jednotlivých řidičů včetně žalobkyně, kteří jsou tak pouze vykonavateli mezi jinými osobami smluvených jízd k požadavku zákazníka a zcela bez ohledu na přepravní potřeby samotného dopravce. Dopravce tak ani nemůže vystupovat v roli třetího, jenž získává ze smluvního vztahu uzavřeného mezi třetími osobami (čili cestujícím a organizátorem přepravy) toliko prospěch, nýbrž rovněž toho, kdo je zároveň

obtěžkán povinností uskutečnění samotné přepravy namísto organizátora/zprostředkovatele této přepravy. V tomto směru se tedy soud plně ztotožňuje se stanoviskem žalovaného uvedeným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí a spolu s ním je přesvědčen, že aplikace Uber toliko s cílem provozní úspory přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou předmětným odhadem ceny, a po jízdě fakturaci samotného jízdného podle skutečných podmínek parametricky cenotvorně ovlivňujících výslednou cenu. Soud tedy neshledal, že by se v projednávaném případě vyskytovaly jakékoliv prvky tzv. sdílené spolujízdy, ať již založené na alespoň částečném sdílení trasy řidiče (a provozovatele) vozidla a potencionálního cestujícího, nebo na sdílení samotného vozidla, které je po určitou dobu volně k dispozici cestujícím (a řidičům), v obou uvedených případech s evidentním cílem rozdělit si náklady vznikající v souvislosti s potřebou přepravy osob z místa na místo. Naopak v projednávané věci se jeví jako zcela zřejmé, že žalobkyně jako dopravce a řidič poskytovala po elektronicky proběhlém zprostředkování společností Uber samotnou přepravní službu pro zákazníky, a to zcela dle jejich přepravní potřeby, čili bez ohledu na přepravní potřebu samotné žalobkyně, přičemž tak činila za úplatu.

40. Soud se dále zabýval otázkou, nakolik lze uvedené závěry vycházející mj. i z citovaného rozhodnutí SDEU, aplikovat rovněž na případ, kdy je předmětem nyní posuzované věci posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů o vině a sankci za správní delikt, resp. trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Soud přitom nemohl přehlédnout, že SDEU v rozsudku ze dne 10. 4 2018 ve věci C-320/16, *Uber France SAS*, potvrdil, že shora uvedená východiska musí být aplikována rovněž v řízeních trestní povahy. V naposledy označeném případě byly předmětem posuzování ze strany SDEU okolnosti týkající se tvrzeného protiprávního organizování systému zprostředkování kontaktu mezi neprofesionálními řidiči používajícími vlastní vozidlo a osobami, kteří se chtějí přemístit po území města. Rovněž v tomto případě, kdy společnost Uber France SAS poskytovala pomocí aplikace pro chytré telefony službu UberPop pro zprostředkování příslušného kontaktu mezi nabízejícími a poptávajícími, SDEU rozhodl s prakticky totožnou právní argumentací o spojitosti služby zprostředkování s návazným a neoddelitelným poskytnutím dopravní služby. Dospěl přitom k závěru, že trestněprávní ustanovení právních předpisů vnitrostátního práva členského státu Evropské unie lze uplatnit i na situaci „organizování systému zprostředkování kontaktu mezi zákazníky a osobami, které za úplatu poskytují služby silniční přepravy osob vozidly s méně než deseti místy, aniž mají k tomuto účelu povolení,“ když tato „...se vztahuje na zprostředkovatelskou službu poskytovanou pomocí aplikace pro chytré telefony, která je nedílnou součástí komplexní služby, jejíž hlavní složkou je přepravní služba.“ SDEU tak v uvedené věci výslovně připustil možnost aplikace sankčních ustanovení vnitrostátního práva pro situace, v nichž samotné přepravní jízdě předchází zprostředkování pomocí elektronické aplikace (shodou okolností jako v projednávaném případě aplikace UberPop). Soud se přitom se závěry vyslovenými v uvedeném rozsudku ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchýlovat a pro větší stručnost na ně v plném rozsahu odkazuje.
41. Soud tedy se zřetelem ke shora představeným právním a judikatorním východiskům dává zcela za pravdu žalovanému, který v Napadeném rozhodnutí (str. 6) v souladu se závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vyplývajícími z popsané rozhodovací praxe SDEU vyloučil charakter žalobkyní poskytované přepravní služby jako spolujízdy, když tou se „...obecně rozumí sdílení společné jízdy, tj. skutečnost, že má řidič určený přesný start a cíl trasy, kam cestuje za osobním účelem a pokud má volné místo ve vozidle, nabídne jej za úplatu někomu dalšímu, kdo s ním sdílí stejnou trasu nebo její část za účelem snížení cestovních nákladů. Služby společnosti Uber jsou založeny na pouhé poptávce po straně cestujících, kterým je pomocí mobilní aplikace přiřazen řidič, kterému je cestujícím určena trasa přepravy. Úkolem řidiče, který jezdí pro aplikaci společnosti Uber, je přepravit osoby z výchozího do cílového místa, které si určí sami cestující, aniž by řidič sdílel stejnou trasu za vlastním účelem.“ S tímto hodnocením se zdejší soud naprosto ztotožňuje. Ani soud totiž neshledal v žalobkyní poskytnuté přepravě charakteristiky typické pro spolujízdu, umožňující oboustranné snížení nákladů na přepravu realizací jízdy s řidičem, s nímž zájemce o přepravu nejčastěji sdílí trasu, či alespoň její část. Samotný technologicky vyspělejší způsob zprostředkování přepravy by bylo lze tedy dle názoru soudu možno považovat za nikoliv spojený s přepravní službou toliko pro případ, pokud by použitá elektronická aplikace pouze propojovala nabídku a poptávku přepravovaných a přepravujících osob bez dalšího zasahování, natož pak organizace přepravy těchto osob, tudíž by nepřesahovala rámec fungování jen jakési zprostředkovatelské platformy pro zajištění prostředí pro časově i jinak propojené potřeby. Tak tomu v projednávaném případě ovšem zcela zjevně nebylo.

42. Soud pro úplnost podotýká, že v posuzované věci je nadto (oproti případům řešeným SDEU týkajících se „neprofesionálních řidičů“) třeba žalobkyni přičíst k tíži okolnost, že žalobkyně je zároveň profesionální řidičkou, osobou provozující koncesovanou živnost silniční motorová doprava osobní – provozovaná vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče. Tento aspekt totiž v projednávané věci dále prohlubuje výdělečný charakter takto žalobkyní poskytované přepravy ve vozidle taxislužby, byť je zásadně organizována za použití elektronického rozhraní třetí osobou (prostřednictvím aplikace UberPop), a naopak rozptyluje jakékoliv eventuální pochybnosti ohledně nevýdělečného sdílení nákladů na takto žalobkyní prováděnou přepravu. Soud nepochyboval o tom, že žalobkyně si touto cestou pouze vhodně doplnila zákaznické portfolio pro jí poskytovanou přepravu, a to prostřednictvím vozidla jinak evidovaného jako vozidlo taxislužby. Soud se tedy ztotožňuje s žalovaným, že přepravu žalobkyně prováděla jako provozovatel taxislužby. Tomu, že si byla žalobkyně vědoma svých povinností provozovatele taxislužby, pak nasvědčuje i skutečnost, že žalobkyně je jako profesionální dopravce držitelem platného oprávnění k podnikání v taxislužbě, je držitelem průkazu řidiče taxislužby, i platného osvědčení o úspěšně vykonané zkoušce z místopisu.
43. Soud se tedy s ohledem na shora vyložené důvody nepřiklonil k žalobním námitkám, dle nichž žalobkyní v projednávané věci poskytnutá přeprava nebyla zákonným způsobem omezena. Naopak soud dospěl k závěru, že nebyla-li žalobkyní poskytnutá přeprava spolujízdu, nýbrž představovala úplatně poskytnutou přepravní službu vozidlem určeným pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, v níž úlohu dispečinku plnila aplikace organizátora celého systému přepravy UberPop, musela z povahy věci podléhat zákonné úpravě taxislužby tak, jak ji pro všechny dopravce jednotně stanovil zákon o silniční dopravě. Ostatně v této souvislosti kromě již shora zmíněných rozhodnutí SDEU soud ilustrativně poukazuje např. i na rozsudek londýnského Odvolacího soudu (*Court of Appeal*) ze dne 19. 12. 2018 ve věci č. A2/2017/3467 *Uber B. V. a spol. v. Ayseen Aslam a spol.* Rovněž v této kauze britský soud dovodil, že s ohledem na charakter poskytovaných služeb obdobné povahy, jako v nyní projednávané věci, byl pro společnost Uber B. V.

rozhodný relevantní regulatorní rámec stanovený londýnským zákonem *the Private Hire Vehicles Act 1998*, který předpokládal pro jejich poskytování na území Londýna licenci k nabízení přepravních služeb, jakož i další povolení pro řidiče taxislužby pracující pro takového nabízejícího. Londýnský Odvolací soud tak nevyňal společnost Uber B. V. z dosahu zákonné regulace provozovatelů londýnské taxislužby, a naopak výslovně deklaroval, že používání softwarové aplikace ze stran desítek tisíc dopravců pouze zastíralo skutečný charakter jí poskytovaných služeb tím, že „*přispívala k atmosféře šíření mýtů a vyumělkovanosti*“. Jinými slovy vyjádřeno, rovněž britský Odvolací soud rozkryl účelový charakter tamější žalobní argumentace společnosti Uber B. V., když tuto jako irelevantní neakceptoval a odvolatele neváhal zařadit mezi licencované subjekty, na něž se zákonná právní úprava rozhodně vztahovala.

44. K eventuálně formulované žalobní argumentaci k otázce možného posouzení žalobkyní poskytnuté přepravy jako smluvní přepravy ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě tak soud nepovažoval za potřebné se podrobněji vyjadřovat, a to se zřetelem k výše jednoznačně učiněným závěrům ohledně charakteru žalobkyní poskytnuté přepravní služby jako taxislužby, za níž bylo třeba považovat podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě osobní dopravu pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče, byť tato taxislužba byla novátorským způsobem administrativně procesována prostřednictvím elektronického rozhraní provozovaného jinou osobou. Všechny tyto zákonné znaky taxislužby totiž byly v posuzovaném případě s ohledem na shora vyložené závěry nade vší pochybnost naplněny. Takto pojatou žalobní argumentaci žalobkyně stran údajně poskytované smluvní přepravy ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě již totiž soud z povahy věci co do svého potenciálního účinku zcela vyprázdnil shora vyloženým charakterem a parametry žalobkyní poskytnuté přepravní služby jako taxislužby, nikoliv jako smluvní přepravy ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, a její další zhodnocení soudem by tudíž již nemohlo z pohledu posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí ničeho změnit. V tomto směru soud tedy uzavřel, že se s touto argumentací žalobkyně neztotožnil.
45. Soud v této souvislosti pro úplnost podotýká, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Soud proto nebyl za této situace s ohledem na shora uvedené závěry povinen vypořádat se se všemi dílčími subnámitkami týkajícími se především kontraktačního procesu ve vztahu ke smlouvě o přepravě dle § 21 odst. 4

zákona o silniční dopravě, neboť jejich posouzení by nebylo způsobilé na výše vyložených závěrech ničeho změnit.

46. Soud tedy námitky vznesené žalobkyní pod třetím okruhem žalobních bodů neshledal z vyložených důvodů opodstatněnými.
47. Přisvědčit pak soud nemohl žalobkyni ani v námitkách uvedených pod **prvním žalobním bodem**, jimiž žalobkyně zpochybňovala zákonnost exekutorského zápisu. Soud předem vlastního vypořádání tohoto okruhu žalobních námitek předesílá, že i v tomto případě se žalobkyně fakticky omezila na recepci odpovídající odvolací námitky do podané žaloby, aniž by jakkoli reagovala na závěry, které žalovaný k identické námitce v Napadeném rozhodnutí vyslovil, a reflektovala, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. I v tomto případě tak platí, že žalobkyně prostým přejmutím dané odvolací námitky značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty. Soud se tak touto námitkou zabýval v rozsahu a způsobem odpovídajícím závěrům vyplývajícím z rozsudků Nejvyššího správního soudu čj. 6 Afs 9/2015 - 31 a čj. 6 As 54/2013 - 128.
48. Ustanovení § 1 odst. 2 exekučního řádu stanoví, že v rámci pověření exekutorským úřadem exekutor provádí nucený výkon exekučních titulů včetně zřizování exekutorského zástavního práva a další činnost podle tohoto zákona. Ve smyslu § 21 exekučního řádu může exekutor exekutorského koncipienta písemně pověřit prováděním úkonů, které jsou předmětem exekuční činnosti nebo další činnosti, s výjimkou vydání exekučního příkazu, přičemž exekutorský koncipient nemůže vykonat ani dražbu nemovité věci nebo obchodního závodu, vydávat rozhodnutí v exekuci prodejem nemovitých věcí nebo závodu, ani zřizovat exekutorské zástavní právo.
49. Z ustanovení § 77 exekučního řádu k dalším činnostem prováděných exekutorem vyplývá, že *„(e) xekutor na žádost sepiše exekutorský zápis o osvědčení skutkového děje nebo stavu věci, například splnění dluhu, stavu nemovitých věcí, bytů a nebytových prostor, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci.“*
50. Podle § 567 občanského zákoníku platí, že *„(v) eřejná listina je listina vydaná orgánem veřejné moci v mezích jeho pravomoci nebo listina, kterou za veřejnou listinu prohlásí zákon; to neplatí, pokud trpí takovými vadami, že se na ni hledí, jako by veřejnou listinou nebyla.“* Podle § 568 odst. 1 občanského zákoníku platí, že *„(j) e-li nějaká skutečnost potvrzena ve veřejné listině, zakládá to vůči každému plný důkaz o původu listiny od orgánu nebo osoby, které ji zřídily, o době pořízení listiny, jakož i o skutečnosti, o níž původce veřejné listiny potvrdil, že se za jeho přítomnosti udála nebo byla provedena, dokud není prokázán opak.“*
51. Z ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu se podává, že *„(k) provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“*
52. Pro účely dokazování ve správním řízení pak ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu stanoví, že *„(l) istiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“*

53. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2010, čj. 14 Kse 4/2010 - 54, lze k charakteru exekutorského zápisu jako veřejné listiny s příslušným dopadem do dokazování vyčíst, že „...*(z)ásadním rysem veřejných listin je jejich zvláštní právní režim při prokazování skutečností veřejnými listinami oproti jiným listinám, které charakter veřejných listin nemají. Například v občanském soudním řízení při dokazování exekutorským zápisem je třeba v souladu s § 134 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř.“) považovat za pravdivé skutečnosti osvědčené nebo potvrzené ve veřejné listině, není-li dokázán opak. Nemá-li exekutorský zápis náležitosti stanovené v § 79 až 85 exekutorského řádu, nemá charakter veřejné listiny, může se však jednat o platnou listinu soukromou, pokud obsahuje všechny náležitosti příslušného úkonu [blíže viz Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání Praha: C. H. Beck, 2010, str. 328 a násl.]“ Zdejší soud jako příhodný shledal rovněž názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, čj. 1 As 77/2016 - 32, byť se týká notářského, a nikoliv přímo exekutorského zápisu: „Je třeba přisvědčit stěžovateli, že vzhledem k tomu, že uvedené skutečnosti o průběhu losování jsou osvědčeny notářským zápisem, je nutné je považovat za prokázané. Notářský zápis jako veřejná listina zakládá vyvratitelnou domněnku pravdivosti toho, co je touto listinou osvědčeno (§ 53 odst. 3 správního řádu). Stěžovatelka ovšem zcela nesprávně vyvozuje, že notářský zápis navíc osvědčuje řádný průběh losování. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že notářský zápis vypracovaný podle § 79 notářského řádu pouze zaznamenává, jaké skutečnosti se v průběhu losování za přítomnosti notáře udály, nemůže však poskytovat závazné právní hodnocení tohoto skutkového stavu, ani osvědčovat, že se skutečnosti udály v souladu se zákonem. Skutečnost, že o průběhu losování byl sepsán notářský zápis, proto automaticky nemůže znamenat, že losování proběhlo férově a v souladu se zásadou transparentnosti ve smyslu § 6 zákona o veřejných zakázkách. Může se tedy stát, že i losování, o kterém byl sepsán notářský zápis, bude shledáno v rozporu se zákonem (srov. rozsudek ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1 Afs 64/2013 - 49).“*
54. Soud především v rámci vypořádání tohoto okruhu žalobních námitek poukazuje na okolnost, že sama žalobkyně nepředestřela ani v průběhu správního řízení, ani v rámci řízení o podané žalobě takovou verzi skutkové reality, v níž by byly jí předložené doklady a zjištěný skutkový stav souladné a vzájemně si odpovídaly, potažmo že by prokázala jinou verzi skutkového stavu, než byl prokázán exekutorským zápisem. Právě naopak, žalobkyně v průběhu řízení nepřišla kromě paušálního popření zákonnosti exekutorského zápisu se žádnou alternativní skutkovou verzí, kterou by věrohodně co do tvrzení i důkazů dokládala, že se skutkový děj úplatné přepravy odehrál jinak, nežli jak o tomto skutkovém ději vypověděl exekutorský zápis.
55. Soud ve vztahu k tomuto námitkovému okruhu neseznal, že by se žalovaný nebo správní orgán prvního stupně dopustili jakékoliv chyby v provádění dokazování, když akceptovali exekutorský zápis jako vzniklý v souladu se zákonem, a to zcela bez přičinění správních orgánů rozhodujících ve věci, čili že jej připustili jako důkazní prostředek ve formě veřejné listiny s důsledky z toho vyplývajících. Pokud přitom žalobkyně teprve při ústním jednání dne 14. 11. 2019 namítala, že v posuzované věci nebyly naplněny hmotněprávní předpoklady pro vyhotovení exekutorského zápisu dle § 77 exekučního řádu, nemá tato její námitka předobraz v žádné v žalobě vznesené námitce, a soud se proto uvedenou otázkou nemohl s ohledem na § 71 odst. 2 větu třetí s. ř. s. zabývat. Žalovaný nicméně zcela správně nevěšel na argumentaci žalobkyně poukazující na nedovolené zasahování exekutora do soukromí dopravce tím, že bez předchozí informace dopravci pořizoval

z průběhu přepravy vozidlem žalobkyně exekutorský zápis. Žalobkyně znovu v žalobě opakovanou odvolací argumentaci je třeba dle přesvědčení soudu jako zcela nepřiléhavou odmítnout. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že v žalobě připomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119, se váže k neoprávněnému zachycování soukromí taxikáře skrytě pořizovaným audiovizuálním záznamem ve vozidle. Soud akcentuje především zcela odlišnou povahu zásahu do práv žalobkyně formou exekutorského zápisu, jenž v žalobkyni namítané intenzitě rozhodně nenarušuje soukromí dopravce, když v zákonem aprobované formě přináší toliko kvalifikované písemné svědectví o přepravě přítomného exekutora coby osoby státem pověřené exekutorským úřadem (srov. § 1 odst. 1 exekučního řádu) provádějící výkon veřejné moci, a to za situace, kdy exekuční řád pravomoc exekutora k pořizování takových exekutorských zápisů osvědčujících skutkový děj výslovně předpokládá, aniž by k tomu oprávnění exekutora vázal na podmínku souhlasu všech na skutkovém ději zúčastněných osob. Žalobkyni odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119, ostatně výslovně ke skrytému pořizování audiovizuálního záznamu uvádí, že *„(p)rotože neexistuje žádný právní základ pro výkon pravomoci pořizovat v utajení audiovizuální či obdobné záznamy zasahující do soukromého života fyzických osob, činí to nevyhnutelně eventuální pořizování obdobných nahrávek náchylným ke svévolnému zásahu. Důkaz audiovizuální nahrávkou dané jízdy vozidlem stěžovatele byl proto pořízen v rozporu se zákonem.“* Takto Nejvyšším správním soudem deklarovaná absence zákonných předpokladů pro pořizování skrytého audiovizuálního záznamu však není, ani nemůže být v žádném případě přenositelná na pořizování exekutorského zápisu, s nímž exekuční řád výslovně počítá. Soud přitom nezjistil (žalobkyně to v podané žalobě ani netvrdí), že by snad správní orgány uvedenou formou obcházeły povinnosti uložené jim v rámci dokazování a samy uvedeným způsobem organizovaly postup zaměřený na soustředování skutkových poznatků o okolnostech, které mohou být rozhodné v řízeních těmito správními orgány vedenými. Podateli dle přesvědčení soudu nic nebránilo, aby zvolenou formou využil služeb poskytovaných exekutorem v rámci jím prováděné další činnosti a obstaral takovým způsobem důkazní prostředky pro své tvrzení o protiprávním jednání žalobkyně. Uvedeným způsobem přitom nicméně nebylo s ohledem na shora vyjevená východiska vyloučeno, aby žalobkyně v souladu s dříve uvedeným skutkové poznatky zpochybňovala a poukazovala na jinou skutkovou verzi. Tak však žalobkyně, jak bylo opakovaně zdůrazňováno, nepostupovala.

56. V reakci na dílčí žalobní námitku pak soud dodává, že právě z těchto důvodů nelze mít za to, že by byl v daném případě akceptováním exekutorského zápisu nepřipustně obcházen institut svědecké výpovědi, resp. že by dokonce mohlo dojít ke zkreslení výpovědi řidičky. Jak bylo uvedeno výše, žalobkyni nic nebránilo, aby v rámci své procesní obrany ve správním řízení skutkové poznatky plynoucí z exekutorského zápisu zpochybňovala a předeštlá vlastní verzi skutkové reality. Žalobkyně tak však neučinila a soustředila se především na námitky zpochybňující zákonnost exekutorského zápisu jako takového.
57. Žalobkyně se také mylila, pokud při jednání dne 14. 11. 2019 dovozovala, že v posuzované věci bylo dokazování provedeno toliko exekutorským zápisem. Sama žalobkyně přitom v jiných částech své procesní argumentace snášela námitky zpochybňující skutkové poznatky plynoucí z výpovědi svědka, která byla v nyní řešené věci taktéž provedena, tedy z jiného provedeného důkazního prostředku. Závěr, že dokazování bylo v dané věci omezeno toliko na exekutorský zápis, tedy nemá oporu v obsahu správního spisu a je v rozporu se skutečným stavem věci.

58. Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobkyně, kterou tato brojila proti svědecké výpovědi podatele pana R. M. v tom směru, že tento při podání svědecké výpovědi toliko odkazoval na exekutorský zápis. Soud přitom ze spisu ověřil, že pan R. M. podal dne 8. 6. 2016 svou povahou hromadný podnět na patnáct dopravců, u nichž objednal přepravu prostřednictvím mobilní aplikace UberPop, včetně žalobkyně, přičemž ve všech případech zároveň dokládal skutkový děj těchto přeprav, které se udály mezi dny 27. 1. 2016 a 17. 2. 2016, obdobnými exekutorskými zápisy.
59. Soud na tomto místě připomíná závěry plynoucí z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, podle níž *„rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS).*
60. Městský soud přitom ve své rozhodovací praxi vychází z toho, že nelze-li *a priori* snižovat relevanci zjištění plynoucích z výpovědi svědka, který byl dokonce externím spolupracovníkem správního orgánu v oblasti správního dozoru nad dodržováním povinností v oblasti osobní přepravy, tím spíše nelze snižovat význam zjištění získaných správním orgánem prostřednictvím svědeckého výsledku cestujícího, který se účastnil přepravy, ve vztahu k níž se měl dopravce správního deliktu dopustit (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 2. 2015, čj. 11 Af 4/2014 - 40), a to ani v případě, kdy je z okolností zjevné, že (obdobně jako v případě externího spolupracovníka správního orgánu) bylo v daném případě záměrem takové osoby předat svá případná zjištění o protiprávním jednání jiných osob správnímu orgánu.
61. Námitky žalobkyně se v daném směru ostatně pohybují pouze v obecné rovině a nepoukazují na konkrétní pochybnost, na základě níž by bylo lze mít za to, že uvedená výpověď svědka byla zkreslená, neúplná či přímo nepravdivá. Soud neseznal, že správní orgány v tomto směru rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takové důkazy, získané prostřednictvím důkazních prostředků, jaké byly shromážděny v posuzované věci, nejsou-li zpochybněny důkazy jinými, mohou být dle soudu dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci. Vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o protiprávním jednání dopravce není možno opatřit. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za předmětné protiprávní jednání tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správních orgánů vycházejí z exekutorského zápisu a svědectví cestujícího, který se předmětné přepravy vozidlem taxislužby účastnil a který v rámci své svědecké výpovědi i s ohledem na časový odstup a mnohost takto absolvovaných přeprav prioritně odkazoval na obsah exekutorského zápisu, jehož validitu tak v rámci výsledku potvrdil.
62. Pokud pak žalobkyně v rámci námitek proti skutkovým zjištěním správních orgánů obecně poukazovala na jejich nedostatečnost, nemohl jí soud přisvědčit. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že správní orgány jsou sice povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Z této teze však nelze dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení a ani ze strany účastníků řízení nejsou vzneseny žádné pro věc relevantní návrhy na další dokazování, budou přesto správní orgány povinny pokračovat

v pořizování dalších podkladových dokumentů. Takovéto tvrzení postrádá logiku, protože v konečném důsledku by mohlo znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, čj. 2 As 93/2006 - 84, či ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119)

63. Ze všech těchto důvodů neshledal soud na daném skutkovém půdorysu v postupu správních orgánů vadu, pro kterou by Napadené rozhodnutí nemělo obstat.
64. K námitkám, jimiž žalobkyně pod **druhým žalobním bodem** brojila proti neztotožnění své osoby s osobou řidiče evidovaného vozidla taxislužby v rámci exekutorského zápisu, soud podotýká, že ani tato námitka nebyla shledána důvodnou, když i v tomto případě se žalobkyně fakticky omezila na recepci odpovídající odvolací námitky do podané žaloby, aniž by jakkoli reagovala na závěry, které žalovaný k identické námitce v Napadeném rozhodnutí vyslovil, a reflektovala, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. Žalobkyně tak v podané žalobě fakticky nereagovala na závěry, k nimž žalovaný v Napadeném rozhodnutí dospěl. Za takové situace soudu nezbylo, než uzavřít, že Napadené rozhodnutí žalobkyní namítanými vadami netrpí, přičemž se soud v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou žalovaný velmi podrobně a v logickém sledu úvah uvedl na str. 5 – 6 Napadeného rozhodnutí.
65. Soud sdílí přesvědčení žalovaného, že skutkový závěr o osobě pachatele předmětného správního deliktu spáchaného skutkem identifikovaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu a je řádně odůvodněn. Identita žalobkyně nejen jako dopravce, ale i jako řidičky vozidla taxislužby v době spáchání skutku, byla dle soudu bez jakýchkoliv pochybností ověřena jednak z následně vystavené faktury za absolvovanou přepravu vystavenou třetí osobou (Rasier Operations B.V.) v rámci elektronického prostředí aplikace UberPop. Zjištění plynoucí z uvedeného dokladu byla však dále podpořena dalšími důkazními prostředky založenými ve správním spisu, především pak obsahem samotného exekutorského zápisu (řidička dle jeho obsahu potvrdila, že se jmenuje Bohdana), jehož přílohou byla rovněž fotodokumentace displeje telefonu podatele, na němž bylo po skončení přepravy zobrazeno nejen toto vcelku neobvyklé křestní jméno řidičky, shodné s křestním jménem žalobkyně, ale i registrační značka vozidla taxislužby evidovaného ve prospěch žalobkyně jako dopravce. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rovněž velmi logicky upozornil, že tvrzení žalobkyně o tom, že by neměla být řidičkou na ní evidovaného vozidla taxislužby, považoval za účelové, protože sama žalobkyně nepřišla ani s vlastní náhradní skutkovou verzí, natož pak eventuelně s důkazy o tom, kdo tedy v takovém případě předmětné vozidlo v době spáchání skutku řídil. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že věrohodnost tohoto žalobčina tvrzení byla rovněž devalvována tím, že žalobkyně s touto námitkou přišla (byť tak učinila se zřetelem k omezenému významu koncentrační zásady v tomto typu správního řízení přípustně – v tom je třeba závěry žalovaného dílčím způsobem korigovat) až v rámci svého odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.
66. Soud již toliko pro úplnost podotýká, že při vypořádání této námitky přihlédl rovněž ke skutečnosti, že sama žalobkyně na jiném místě žaloby (str. 6) s dopadem do věrohodnosti tvrzení o nedostatku její identifikace jako řidičky jejího vlastního vozidla taxislužby naprosto bez zaváhání pro účely alternativního posouzení jí poskytnuté služby jako smluvní přepravy ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě uvedla, že v rámci samotné aplikace Uber byla „nezaměnitelně identifikována“ kromě společnosti Uber a odběratele služby rovněž právě žalobkyně jako dopravce.

67. Na základě všech shora uvedených skutečností tedy soud neshledal žalobu důvodnou.
68. Soud přitom neopomněl ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, posoudit (nad rámec žalobkyní vznesených žalobních bodů) okolnosti související s případnou změnou zákona o silniční dopravě po nabytí právní moci Napadeného rozhodnutí. Soud zohlednil, že zákon o silniční dopravě, ve znění změn provedených zákonem č. 304/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, stanoví v ustanovení § 35 odst. 6 za v nyní projednávané věci nejprísněji postižitelný správní delikt, za nějž byla žalobkyně v předmětném případě postihnuta, s účinností od 4. 10. 2017 nižší horní hranici pokuty 350 000 Kč namísto původní horní hranice 500 000 Kč. Platí tedy, že tuto právní úpravu je třeba považovat pro žalobkyni za v obecné rovině příznivější. Soud tak s ohledem na judikatorní východiska dále zkoumal, zda by aplikace této nové právní úpravy, ve spojení s novou úpravou správního trestání [dne 1. července 2017 nabytí účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“)], mohla pro žalobkyni vést k příznivějšímu rozhodnutí.
69. Zdejší soud přitom v této souvislosti nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud ve svém recentním rozsudku ze dne 7. 8. 2019, čj. 6 As 101/2019 - 28, na obdobném právním půdorysu nevyloučil, aby soud na základě vlastní odůvodněné úvahy dospěl k závěru, že by pokuta byla správními orgány i přes pozdější změnu relevantní právní úpravy hajitelná co do své výše, a to i za pozdější právní úpravou zmírněných podmínek, když konstatoval, že „...*(a)čkoli si lze představit, že pokuta uložená stěžovateli by i po změně právní úpravy obstála jako přiměřená (respektive nikoli zjevně nepřiměřená ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.), takovou úvahu krajský soud neučinil.*“ V odkazovaném případě se přitom jednalo o pokutu ve výši 85 000 Kč za pouhý jeden spáchaný přestupek spočívající v tom, že dopravce nezajistil, aby jeho řidič v dopravě provozované v rámci Evropské unie vedl řádně záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a údaj o době odpočinku. V tomtéž rozsudku (bod 23) pak Nejvyšší správní soud rovněž nabádal soud, aby při posuzování přiměřenosti pokuty v kontextu snížené horní hranice zákonné sazby podle předmětného ustanovení zákona o silniční dopravě, ve znění účinném od 4. 10. 2017, zohlednil kritéria pro určení výměry správního trestu podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Obdobně soud poukazuje na rovněž další recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, čj. 6 Afs 60/2019 - 43, v němž tento soud k možnosti snížení již beztak nízké pokuty toliko v důsledku snížení horní hranice sazby pokuty za přestupek vyslovil, že „*lze tedy uzavřít, že městský soud sice správně dovodil, že nový celní zákon obsahuje ustanovení, které z něj ve srovnání s celním zákonem z roku 1993 dělá příznivější právní úpravu, neboť snižuje horní hranici sankce, kterou lze za její přestupek, který spáchala žalobkyně, uložit, avšak s ohledem na velmi nízkou pokutu, kterou žalovaný žalobkyni uložil podle právní úpravy účinné v době spáchání přestupku (správního deliktu), by aplikace novějšího práva nemohla přinést výsledek řízení, který by byl pro žalobkyni příznivější. Z toho důvodu je třeba označit zrušení rozhodnutí žalovaného ze strany městského soudu opravdu za formalistické.* K této situaci by nemuselo vůbec dojít v případě, kdy by městský soud v souladu s judikaturou Ústavního soudu i obou nejvyšších soudů řádně posoudil, zda by aplikace novější právní úpravy mohla vést k výsledku řízení skutečně příznivějšímu pro žalobkyni, namísto toho, aby jen obecně konstatoval, že nový celní zákon obsahuje nové ustanovení a že má žalovaný věc znovu posoudit podle této úpravy. V tomto směru lze připomenout požadavek

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, aby se správní soudy v souladu s principem plné jurisdikce „užily“ do postavení správního orgánu (srov. odst. 43 výše citovaného usnesení č. j. 5 As 104/2013 - 46). To vyžaduje, aby soudy provedly kompletní úvahu, kterou by při aplikaci pozdější právní úpravy činil žalovaný správní orgán a postupovaly podle čl. 40 odst. 6 Listiny (prolamujícího jinak obecné pravidlo § 75 odst. 2 s. ř. s.) pouze v případě, kdy lze skutečně na základě novějšího práva rozhodnout způsobem příznivějším pro žalobce. K takové situaci v projednávané věci nedošlo, neboť žalovaný uložil žalobkyni i podle přísnějšího celního zákona z roku 1993 tak nízkou pokutu, že je její snížení podle § 49 odst. 2 nového celního zákona s ohledem na okolnosti protiprávního jednání žalobkyně a její poměry vyloučeno“ (zvýraznění doplněno soudem)

70. Nejvyšší správní soud pak dále v rozsudku ze dne 12. 7. 2017, čj. 6 As 122/2017 - 28, v obdobné situaci zdůraznil, že ukládání sankcí je záležitostí správního uvážení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS), přičemž vyložil, že zákonná sazba je sice jedním z kritérií, k nimž je nutno při ukládání sankcí přihlížet, neboť odráží typovou závažnost sankcionovaného jednání, nejde však o měřítko jediné. Nejvyšší správní soud poté poukázal na to, že správní orgán ve svém rozhodnutí jinak podrobně a srozumitelně popsal všechny okolnosti, jež při výpočtu sankce považoval za relevantní a ze správního uvážení o výši pokuty přitom nijak nevybočil. Za těchto okolností poté Nejvyšší správní soud akceptoval výši pokuty jako zákonnou, přestože „představuje vyšší podíl zákonné horní hranice pozdější (příznivější) právní úpravy“.
71. Správní soudy ustáleně judikují, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážením je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).
72. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti

trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.].

73. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení či ohrožení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36).
74. Nejvyšší správní soud přitom k účelu správního trestání podle zákona o silniční dopravě konstatně judikuje, že „...to samozřejmě neznamená, že by pokuta za jiné správní delikty měla ztratit cokoli ze své účinnosti. Naopak, jak již připomněl předkládající senát, aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě. V této souvislosti rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatuje, že plně respektuje význam, který zákonodárce přisuzuje veřejným zájmům chráněným zákonem o silniční dopravě, jako je vedle bezpečnosti všech druhů silniční dopravy také zájem na jejich poctivém provozování. To platí zejména v případě taxislužby, čemuž odpovídá i relativně vyšší horní hranice pokuty (750 000 Kč) za správní delikty představující závažnější útoky proti tomuto zákonem chráněnému zájmu (viz § 35 odst. 3 zákona o silniční dopravě)“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133).

75. Soud proto, vycházející ze shora představených judikatorních východisek, ověřil, že Prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s Napadeným rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 45 000 Kč, která představovala 9% z horní hranice sazby za správní delikt (přestupek) nejprísněji trestný, spočívající v nezajištění, aby vozidlo taxislužby bylo vybaveno taxametrem, knihou taxometru a záznamy o přepravě z právě probíhajícího dne nebo záznamem o přepravě z poslední poskytnuté přepravy, pokud v právě probíhajícím dni nebyla vozidlem taxislužby žádná přeprava uskutečněna, čímž žalobkyně v pozici dopravce naplnila skutkovou podstatu přestupku uvedeného v § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě. V perspektivě zmírněného znění zákona o silniční dopravě účinného od 4. 10. 2017 tedy vystoupala skutečná procentní výše Napadeným rozhodnutím uložené pokuty žalobkyni na 12,86% nové horní hranice sazby, tedy došlo k jejímu poměrnému navýšení o 3,86%. Soud ovšem v projednávané věci přihlédl rovněž k novému znění § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého platí, že *„(j)sou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.“* V nyní posuzovaném případě pak žalobkyně byla Napadeným rozhodnutím shledána vinnou a potrestána za dva přestupky, dle pozdější právní úpravy by tak bylo v projednávaném případě namísto navýšit podle tohoto ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky horní hranici pokuty, a to o částku 70 000 Kč, neboť tato představuje novou (sníženou) horní hranici sazby za druhý přestupek spáchaný žalobkyní podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě ve znění účinném od 4. 10. 2017. V důsledku takto soudem prováděného výpočtu se tedy původní pokuta v relaci ke zvýšené horní hranici pokuty ve výši 420 000 Kč vlastně poměrně zvýšila z procentní hodnoty 9% původní horní hranice sazby pokuty na 10,71% zvýšené horní hranice pokuty podle nové právní úpravy, tedy o pouhých 1,71%.
76. Za takové konstelace dané shora popsaným prostým aritmetickým výpočtem soud zvažoval, zdali lze pokutu udělenou Prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s Napadeným rozhodnutím považovat za nepřiměřeně vysokou, přičemž se zohledněním představených judikatorních mantinelů dospěl k závěru, že předmětné poměrné navýšení pokuty nepředstavuje natolik významný zásah do veřejných subjektivních práv žalobkyně, jenž by soud musel vést ke zrušení Napadeného rozhodnutí.
77. Soud v souladu s právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 8. 2019, čj. 6 As 101/2019 - 28, zohlednil kritéria pro určení výměry správního trestu podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž se zcela ztotožnil se závěry, které žalovaný podrobně rozvedl na str. 7 – 9 Napadeného rozhodnutí, jež podle názoru zdejšího soudu ob stojí i ve světle pro žalobkyni jinak v obecné rovině příznivější nové právní úpravy. Žalobkyně jako podnikatelka (nejen) v taxislužbě, tudíž osoba na rozdíl od prostého občana – nepodnikatele poučená, tím, že nevybavila své vozidlo, které bylo zároveň evidovaným vozidlem taxislužby, taxametrem, a že rezignovala na označení svého provozovaného vozidla jako vozidla taxislužby, přičemž zároveň vešla v neudržitelnou argumentaci, že poskytovala službu informační společnosti charakteru spolujízdy, zatížila tržní prostředí poměrně velmi závažnou distorzi, když nerespektovala skutečný charakter jí poskytovaných služeb. Podíl žalobkyně na předmětné tržní distorzi soud spatřuje především v klamání zákazníků o charakteru jí poskytované služby s tím, že žalobkyně, skryta pod rouškou zavádějící mediální kampaně společnosti skupiny Uber, nedodržovala zákonem o silniční dopravě stanovené podmínky pro provádění taxislužby, čímž vůči

ostatním dopravcům podnikajícím v oblasti taxislužby získávala neoprávněnou výhodu, v podobě snížených nákladů, ať již za provozování, údržbu, pravidelné metrologické kalibrace a případné opravy taxamtru, měřicího převodníku ujeté vzdálenosti, paměťové jednotky, či tiskárny. Skutky, za něž byla žalobkyně potrestána, přitom současně v některých aspektech snižovaly komfort cestujících zákazníků (ti např. nemohli sledovat průběžné hodnoty jízdného či neobdrželi vytištěný doklad o poskytnuté přepravě a její ceně), jakkoli pro ně jistě mohl tento způsob přepravy rovněž vykazovat některá dílčí pozitiva. Vědomá absence označení vozidla taxislužby příslušnou svítilnou pak rovněž citelně znesnadňovala identifikaci vozidla v běžném městském provozu jako vozidla taxislužby, a to zejména pro účely provádění kontrol správním orgánem prvního stupně.

78. Soud pak především považuje za přesvědčivou argumentaci žalovaného, který v Napadeném rozhodnutí uloženou pokutu hájil co do její výše jako nevybočující ze správní praxe správního orgánu prvního stupně (s náležitým rozlišením od případů, v nichž správní orgán prvního stupně ukládal pokuty v nižší výši).
79. Soud rovněž zohlednil, že v souladu s dříve uvedeným musí uložená sankce naplňovat svůj účel v tom směru, že bude pro žalobkyni citelnou. Pokud by přitom soud přistoupil ke zrušení Napadeného rozhodnutí toliko s poukazem na jinak obecně příznivější pozdější právní úpravu, mohlo by to být vnímáno jako formalistické a ve svém důsledku vedoucí k neodůvodněnému poskytnutí úlevy z původně uložené výše pokuty. Pokuta uložená žalobkyni ve výši 45 000 Kč tvořila toliko necelý dvojnásobek průměrné mzdy, čili naplňovala svůj účel z pohledu jak citelnosti pro žalobkyni, tak z hlediska individuální i generální prevence, přičemž zcela odpovídala rovněž správní praxi správního orgánu prvního stupně v rozhodném období.
80. Z Napadeného rozhodnutí a z jemu předcházejícího Prvostupňového rozhodnutí také ostatně nijak nevyplývá, že by oba správní orgány výslednou výši pokuty nějak vázaly či odvozovaly od horní sazby pokuty. Naopak – sankce je ve výsledku uložena spíše při (zákonem nijak stanovené) dolní hranici sazby a ve výši stále výrazně nižší, než kolik činí maximální hranice pokuty v původní i v pozdější právní úpravě. Žalovaný i správní orgán prvního stupně se přitom podle názoru městského soudu řádně zabývali rozhodnými kritérii pro stanovení pokuty a své úvahy o výši sankce i srozumitelně odůvodnili. Z úvah obou správních orgánů poté podle názoru zdejšího soudu vyplývá, že sankce byla v uvedené výši uložena proto, že individuální závažnost deliktního jednání žalobkyně byla vzhledem k okolnostem věci shledána nižší a nijak zásadně nevybočující z obdobných jednání jiných pachatelů téhož deliktu. I když se tedy v pozdější právní úpravě snížila horní hranice sazby pro uložení pokuty, nelze podle názoru městského soudu bez dalšího dovozovat, že by správní orgány za těchto okolností shledaly deliktní jednání žalobkyně méně závažným tak, aby v návaznosti na to uložily pokutu nižší než 45 000 Kč. Jelikož tedy rozhodnou pro stanovení výše pokuty byla individuální závažnost deliktního jednání žalobkyně, a nikoliv výše horní hranice sazby, v samotném snížení horní hranice pokuty proto městský soud neshledal důvod, pro který by měla být aplikace pozdější právní úpravy v daném konkrétním případě pro žalobkyni příznivější.
81. Soud proto s ohledem na všechny zmíněné aspekty neshledal jakékoliv právně významné důvody, aby byla takto uložená pokuta dále snižována ve prospěch žalobkyně, protože tato nebyla ani na půdorysu zákona o silniční dopravě účinného v době vydání Napadeného rozhodnutí, ani optikou pozdější právní úpravy uložena v jakkoli nepřiměřené výši. Soud proto z vyložených důvodů neseznal, že by relativní

zvýšení původní pokuty v relaci ke snížené horní hranici pokuty o pouhých 1,71% znamenalo natolik výrazný zásah do veřejných subjektivních práv žalobkyně, že by v důsledku něho měl soud přistoupit ke zrušení Napadeného rozhodnutí, které jinak ve všech ohledech obstálo. Opačný závěr soudu by vedl k opuštění shora soudem představených judikatorních mantinelů stanovených Nejvyšším správním soudem, neboť zrušení Napadeného rozhodnutí by v projednávané věci bylo projevem formalistického přístupu soudu a popřením výše vyložených premis správního trestání.

82. Soud pak v neposlední řadě opakovaně připomíná, že sama žalobkyně v žalobě na nepřiměřenost, případně též likvidační charakter pokuty uložené Napadeným rozhodnutím vůbec nepoukazovala, tudíž tuto výši pokuty neshledávala jakkoliv excesivní, neřku-li likvidační, a zjevně tedy akceptovala vypořádání své odpovídající odvolací námitky žalovaným v Napadeném rozhodnutí.
83. Ze všech uvedených důvodů tedy soud uzavírá, že ani soudem shora popsaná změna právní úpravy správního trestání za přestupky, za něž byla Napadeným rozhodnutím žalobkyně potrestána, neodůvodňuje jiný postup soudu, nežli žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
84. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. listopadu 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu